

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונב

יש חדש

זה היה סדר

שליחי חב"ד ברחבי העולם מסמכים בסיפוק את עריכת כאלפיים סדרים, שבהם השתתפו כמאתיים אלף יהודים. הסדרים הגדולים ביותר נערכו בריכוזי המטיילים במזרח וברוס-אמריקה. מאות סדרים התקיימו במדינות חבר-העמים, באפריקה, באוסטרליה וברחבי אירופה. בתי חב"ד בארץ ארגנו כמאתיים סדרים ציבוריים, שבהם השתתפו יהודים מכל שכבות העם בישראל.

ה'אטלנטיק' מדווח

כתבה העת היוקרת 'האטלנטיק' (The Atlantic) פרסם כתבה יוצאת דופן על ליל הסדר הענק בקטמנדו שבנפאל. הכתבה מלווה את השלוחים ועוזריהם במירוץ נגד הזמן, ובהתגברות על שלל תקלות, כמו גשם זלעפות והפסקות חשמל. אבל הסוף טוב - הסדר נערך כהלכתו ונסתיים בשירה ענקית.

עלילת הדם בהונגריה

חבר הפרלמנט ההונגרי עורר סערה כאשר הכריז כי הוא מאמין בעלילת הדם הישנה מלפני כמאה ושלשים שנה, וכי לדעתו היהודים רצחו את הנערה בת הארבע-עשרה. בעקבות הסערה זימן אליו ראש ממשלת הונגריה את שליח חב"ד בבודפשט, הרב שלמה כובש, והבטיח כי "הממשלה תגן על המיעוט היהודי וכי אין חשש לביטחונכם".

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:23	8:02	7:29	7:11
צאת השבת	8:25	9:05	8:08

המולד: יום שבת קודש, 10 בבוקר, 17 דקות ו-3 חלקים
ראש חודש אייר: ביום ראשון וביום שני
פרקי אבות: פרק א

289 בתי חב"ד
לשירותכם *3770

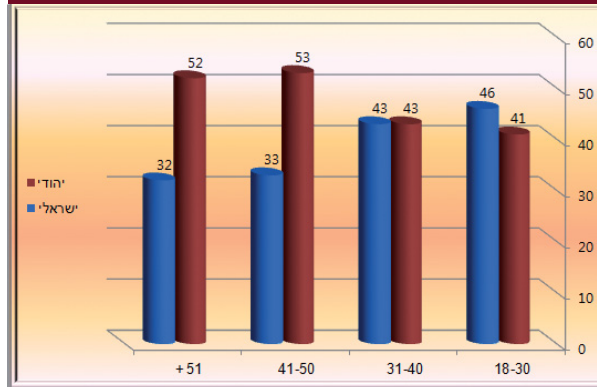
כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אנחנו יהודים או ישראלים?

מרוב שאיפה להיות עם 'נורמלי', נעשינו עם 'לא-נורמלי'.
אין עוד שום מדינה שאזרחיה תוהים כליכך על עצם זהותם.

הגדרה עצמית של זהות על-פי קבוצות גיל

ידידת הזהות היהודית ככל שזורדים בשכבת הגיל (נתונים: המכון הישראלי לדמוקרטיה)

מדינה, כבר נולד בה דור רביעי, ועדיין השאלות מציקות כל-כך.

מרוב שאיפה להיות עם 'נורמלי', נעשינו עם 'לא-נורמלי'. אין עוד שום מדינה שאזרחיה תוהים כליכך על עצם זהותם. אין עוד שום מדינה שאינה יודעת מה היא רוצה להיות. אין עוד שום מדינה שאויביה רוצים להשמידה כליל. ואין עוד שום מדינה שמוכנה לסחור בקלות רבה כל-כך בחבלי הארץ, שמשמשים לה חומת-מגן טבעית מפני אויביה.

שורש הדברים

הסתירה הפנימית הזאת עומדת בשורש כל העימותים שמעכירים את חיינו. היא הציר הפנימי שסביבו מתנהלות המחלוקות הגדולות בסוגיות דת ומדינה, וגם הוויכוח המתמיד על גבולות הארץ והוויתורים לאויבינו. טועה מי שמנסה להפריד בין הדברים. הכול נובע מאותה נקודת-מוצא.

מי שמבין את משמעות היותו יהודי, מבין גם את עומק שנאתם של אויבי ישראל כלפיו. הוא יודע שאין זו שאלה של 'שטחים' או של 'כיבוש'. הוא מבין שאין לנו ברירה אלא לעמוד נגדם בנחישות ובאמונה, ולא להתפתות לססמאות 'שלום' ריקות. והוא גם יודע שנגור עלינו לחיות במציאות שאין בה פתרונות שלמים, שכן אלה ושגו רק עם ביאת המשיח, במהרה בימינו.

מדי שנה בשנה, בימים האלה, נפתח מחדש הדיון בשאלת 'ישראליותנו'. היסטוריונים וסופרים, משוררים ואמנים, פוליטיקאים ואנשי צבא נקראים להגדיר מחדש מי אנחנו ומה משמעות היותנו יהודים ויש-ראלים. עצם העובדה שהשאלה נשאלת שוב ושוב מוליכה למס' קנה שהתשובות אינן משכנעות.

אין חובה לשמוע את התשובות כדי להסיק שאין בהן ממש. השאלה והתהייה עצמן מלמדות על דבר-מה לא-תקין. שמעתם על אנגלי שקם בכל שנה ושואל את

עצמו 'במה אני אנגלי? כמוהו שכנו הצרפתי ועמיתו הספרדי והאיטלקי והאמריקני. אבל הישראלי מרגיש שהגדרת זהותו אינה פשוטה כל-כך, והוא תוהה על מהותה.

יהודי בארץ-ישראל

לא כל האזרחים בישראל מתחבטים בשאלת זהותם. יהודים שומרי תורה ומצוות אינם שותפים לתהייה הזאת. זהותם ברורה לגמרי: הם יהודים, בני אברהם יצחק ויעקב, עמו של הקב"ה, לומדי תורתו ומקיימי מצוותיו. החיים בארץ-ישראל מעניקים יכולת להביא את הזהות היהודית לידי שלמות גבוהה יותר. מדינה יהודית זו הזדמנות להמחיש איך מתנהלת אומה שחיה על-פי התורה - לא רק כפרטים אלא כעם שלם, כקולקטיב.

הניסיון להמיר את ערכי הנצח של עם-ישראל בסממנים לאומיים, וליצור את ה'ישראלי' במקום ה'יהודי' הוא הגורם לתהייה ולבלבול. הסממנים האלה אינם נותנים מענה לצרכיה של הנשמה היהודית, ולכן רבים כל-כך מתחבטים בשאלת זהותם.

העובדה שתהייה זו עומדת במלוא עוצמתה גם לאחר שישים וארבע שנות קיומה של המדינה, מוכיחה עד כמה מופרך מיסודו הרעיון להמיר את התורה והמצוות בלאומיות ולהפוך את ערכי המדינה לדבק המלכד את חלקי העם. הנה, יש

עצה אחת, יראה אחת

תפילין ולובשים אותה ציצית. החידוש כאן הוא שגם בכוונה הפנימית דרושה "עצה אחת", מחשבה אחת.

נותנים כוח

אך גם בזה לא די. דרושה גם "יראה אחת". יש דרגות רבות ביראת שמים. יש יראה תחתונה, יראת-חטא – שהאדם ירא לחטוא מתוך חשש למרוד בקב"ה. יש יראת הרוממות – שהוא מתבייש מגדולתו של ה'. משה אמר לבני ישראל שעליהם להתעלות לדרגת 'יראה אחת', היא היראה הנובעת מנקודת ה'אחת' שבנשמה, עצם הנשמה.

יכול אדם לחשוב שאין בכוחו להגיע לדרגה עליונה כזאת. עליו לדעת שהציווי הזה נאמר על-ידי משה רבנו, נשיא הדור, והציווי יש בו נתינת-כוח למלא את הקריאה. כשיהודי יעורר את עצם נשמתו, את דרגת ה'יחידה' שבנפשו, יוכל להגיע לעבודה של "עצה אחת" ו"יראה אחת", שזו עבודה שבה כל ישראל שווים.

(תורת מנחם כרך כח, עמ' 81)

כבוד ה'".

הספר 'תורת כוהנים' הוא ספר הלכות, ובהלכות גופא הוא נחשב חמור שבספרים, כלומר, הוא עוסק בענייני הלכה טהורים. אולם כאן הוא מפרש את הדברים פירוש פנימי – שמשה ציווה את בני-ישראל להוציא מקרבם את יצר הרע, ושיתאחדו התאחדות נפשית פנימית.

אחדות בכוונה

גם ה'אור החיים' מפרש זאת במשמעות פנימית. לדבריו, אמר להם משה: "שתהיו תמיד מעריכים בדעתכם כי אתם עומדים לפני ה', (ואז) וירא עליכם כבוד ה'". כלומר, משה הורה לבני-ישראל דברים הנוגעים לעבודת ה' פנימית – לראות תמיד לנגד עיניהם שהם עומדים לפני הקב"ה.

מפירוש 'תורת כוהנים' אנו למדים שצריך להיות "בעצה אחת". כלומר, לא די להתאחד במעשים, בביצוע המצוות בפועל, אלא דרושה אחדות גם בכוונת המצוות. במעשה ברור שהכול שווים – הכול מניחים אותן

לאחר שבעת ימי המילואים, שבהם נחנכה עבודת המשכן, התורה מספרת בתחילת פרשתנו על השראת השכינה שאירעה "ביום השמיני". ביום הזה ירד הקב"ה לשכון במשכן.

לאחר מכן נאמר: "ויאמר משה זה הדבר אשר ציווה ה' תעשו וְיָרָא אליכם כבוד ה'". אך מהו בדיוק הדבר "אשר ציווה ה'?" – התורה אינה מציינת כלל. מיד אחר-כך מסופר שמשה אמר אל אהרון "קרב אל המזבח". הציווי נאמר לאהרון בלבד, ונכתב כאמירה בפני עצמה – "ויאמר משה אל אהרון. אם-כן, למה התכוון משה כשאמר לכל העם "זה הדבר אשר ציווה ה' תעשו" – מה עליהם לעשות?

תשובה פנימית

על השאלה הזאת אין תשובה בחלק הנגלה של התורה. התשובה המובאת בספרים שייכת לרובד הפנימי. ב'תורת כוהנים' נאמר שכך אמר משה: "אמר להם משה לישראל, אותו יצר הרע העבירו מליבכם ותהיו כולם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום. כשם שהוא יחידי בעולם – כך תהא עבודתכם מיוחדת לפניו... עשיתם כן – וירא אליכם

אמרת השבוע

לא על-ידי שליח

אחד מחסידיו של רבי ישראל מרוז'ין נתפס לשתייה מרובה, ובני-משפחתו לא הצליחו לשכנעו להיגמל ממנה. סיפרו זאת לאדמו"ר מרוז'ין, והוא שיגר מיד שליח אל עירו של אותו חסיד והורה לו לבוא אליו.

כשבא החסיד לרוז'ין דיבר עמו הצדיק על חומרת מעשיו, והחסיד קיבל עליו לחדול לחלוטין מהשתייה ונתן לצדיק תקיעת כף על כך. אך קודם שיצא שאל מדוע היה צורך לזמן אותו שישמע את הדברים ישירות מפי הרבי, וכי לא היה מציית להם אילו היו נמסרים לו על-ידי שליח?

השיב רבי ישראל: "כאשר ביקש הקב"ה לצוות את אהרון ובניו 'וּשְׂכַר אֶל תִּשְׁתּוּ' – לא מסר את הציווי על-ידי משה רבנו, אלא אמר זאת בעצמו אל אהרון. מכאן למדנו שבעניינים האלה טוב לדבר בצנעה, מפה לאוזן, ולא על-ידי שליח..."

פתגם חסידי

"הכוהנים צריכים ללמוד את הלכות המקדש, כדי שידעו לעשות את עבודתם כשיבוא המשיח. והחסידים – הם צריכים לרקוד, כדי שיוכלו לשמוח בביאת המשיח" (רבי חנוך-גד מפילץ)

כשרות האכילה | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

ההיתר הוא החידוש

"זאת החיה אשר תאכלו" (ויקרא יא,א). בעצם היה ראוי שלא לאכול שום בעל-חיים, כמו שאמר חז"ל: "עם-הארץ אסור לאכול בשר". לכן היה צורך להתחיל ב"זאת החיה אשר תאכלו", כי עצם היתר האכילה הוא חידוש.

(חתם סופר)

סימני הטהרה הראשונים

"מפרסת פרסה... מעלת גרה" (ויקרא יא,ג). אלה סימני הטהרה הראשונים: "מפרסת פרסה", שהאדם יפרוס מלחמו לעני, ו"מעלה גרה", מתן צדקה, מלשון "עשירים גרה השקל".

(מאוצרנו הישן)

מניעת אכזריות

הסימן הגדול בעופות הוא הדריסה, שכל עוף הדורס לעולם טמא. מפני שדמו מחומם לאכזריותו ונותן אכזריותו בלב האוכלו. ואין בבהמות הטהורות, שהן מעלות גירה ומפריסות פרסה, דורס. לפיכך רק הן מותרות באכילה.

(רמב"ן)

הפתגם הראשון

החסיד רבי מרדכי מהורודוק סיפר: הפתגם הראשון ששמענו מאדמו"ר הזקן כשבאנו לליאונזה היה: "האסור הלוא הוא אסור, והמותר מיותר". כשלוש-ארבע שנים עבדנו על בסיס

הפתגם הזה, עד שהצלחנו ליישמו בכל תחומי חיינו. רק אז נכנסנו אל הרבי ל'יחידות', לשאול דרך בעבודת ה'.

(היום יום)

טמטום הלב

"אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תיטמאו בהם ונטמא(א)תם במ" (ויקרא יא, מג). תנא דבי רבי ישמעאל: עברה מטמטמת ליבו של אדם, שנאמר "ונטמאתם במ"; אל תקרי 'ונטמאתם' אלא 'ונטמתם'.

(יומא לט,ב)

השפעה בנפש

המאכלים האסורים מטמטמים את הלב ואת המוח. טמטום זה מוצא את ביטויו בחיי היום-יום. ענייני תורה ומצוות נעשים זרים, עד שדברים שהיו מופרכים בעיניו קודם לכן נעשים פתאום לדברים שבאים בחשבון אצלו.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

הרגליים מוליכות

"את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה" (ויקרא יא,ד). סימן שמכשיר את האדם לטומאה הוא לא רק הפה אלא גם הרגליים. רגלי האדם מוליכות אותו למעשיו הרעים ולחברה רעה. זהו שאמר דוד (תהילים א,א): "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים".

(קרבן העני)

שתי הוראות

חיים ושלמה היו שני חסידים של רבי שמואל מליובאוויטש (המכונה מהר"ש), שהתגוררו באותה עיירה חסידית, נְעוּל שמה. השניים היו שונים זה מזה באופיים. חיים היה למדן וחרוף, וגם בעת תפילתו לא שקט והתהלך אנה ואנה מרוכז במחשבות. לעומתו, שלמה היה בעל-מלאכה פשוט ותמים, אשר עצם אמירת מילות התפילה כראוי נחשבה בעבורו הישג.

והי היום ושניהם נסעו יחדיו לליובאוויטש, אל הרבי. בבואם המתינן, כל אחד בדרכו, לקראת ה"יחידות" [=המפגש האישי עם הרבי], לאחר שנקבע תורם להיכנס זה אחר זה.

חיים נכנס. ברעד הגיש לרבי את הפתק שהכין, שבו פרש את סדר יומו העמוס ואת רשימת שיעוריו וסדרי הלימוד שלו. הוא ביקש לקבל מהרבי הוראה חדשה בדרכי עבודת ה'. הרבי הביט בו, הרהר קלות ואמר: "דבר נכון יהיה שבעת התפילה תאחו סידור, ותתפלל כשעיניך מביטות בתוך הסידור".

דבריו של הרבי הפתיעו את חיים לא מעט. הוא ציפה להוראה רבת-ערך ורצינית יותר. כשהבחין כי הרבי מעודד אותו להביע את רחשי ליבו אמר: "רבי, כשאני מתפלל בעיניים עצומות, עטוף בטלית, אני יכול לכוון טוב יותר..."

בתגובה חייך הרבי קלות ואמר: "נו, וכי איזו כוונה היא זו, אמירת 'הללויה' על הקרש?!..."

היחידות הסתיימה, ומילותיו האחרונות של הרבי הדהדו בראשו של חיים ולא נתנו לו מנוח. בכל כוחו ניסה להבין את פשרו, ואף גועץ בטובי המ'שפיעים', אולם איש לא ידע להסביר את כוונת הרבי.

שלמה נכנס אחריו. אף הוא הגיש באימה וביראה את הפתק שכתב, שבו ביקש בריאות, פרנסה ואושר בעבור בני משפחתו. לרגע הפליג הרבי במבטו ואז פנה אל שלמה ואמר: "כדאי שתלמד בכל עת פנאי תנ"ך עם 'עברייטייטש' [=תרגום ליידיש בשפה קלה]. ודאי יביא לך הדבר תועלת".

לרגע לא הרהר שלמה על הסיבה להוראה שקיבל. ברור היה לו שעליו לקיים זאת, ומיד קבע לעצמו סדר יומי בלימוד תנ"ך.

בימים שאחרי חזרתם לנעוול הרהר חיים שוב ושוב בדברי הרבי וניסה לפענח את משמעותם. הוא החל להעביר במחשבתו את כל הקורות איתו, ופתאום עבר בו רעד.

הוא נזכר כי יום אחד, בשעה שהתהלך כדרכו בעת התפילה אנה ואנה לאורכו של בית-המדרש, הבחין

בקורת-עץ ארוכה, שהייתה קבועה לאורכו של בית-המדרש. בעודו עומד בתפילתו במזמור "הללויה, הללו את ה' מן השמים" חלפה מחשבה בראשו, להתחיל את המזמור בתחילת הקורה ולסיימו בהליכה לאורכה עד סופה.

באותו רגע קלט חיים את משמעות דברי הרבי בעניין "הללויה על

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

הציפייה גוברת

ככל שמתקרבים לסיימו של חודש ניסן, חודש הגאולה, גוברת ומתעצמת הציפייה לגאולה. זכורים הדברים הכואבים שהשמיע הרבי מליובאוויטש אור לכ"ח בניסן תנש"א: "מתאספים עשרה (וכמה וכמה עשירות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע לגאולה, ואף-על-פי-כן אינם מרעושים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא-ליצלן, שמישיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח-צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח-צדקנו, רחמנא-ליצלן! גם כשצועקים 'עד מתי' – הרי זה מפני הציווי כו'. ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בוודאי ובוודאי שמישיח כבר היה בא!".

בסיום עריכת ה'סדר' בליל פסח היה רבנו הזקן נוהג לומר: "ריבוננו-שלי-עולם, עשיתי את רצונך וקיימתי את הסדר כהלכתו. עתה, עשה-נא אתה את רצוני – 'לשנה הבאה בירושלים!' (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 532).

לדבר על משיח

"כ"ק אדמו"ר הרי"צ הרבה לדבר על הגאולה הקרובה. הוא ציין כי ה'כ"ל' לביאת המשיח הוא 'אחדות ישראל סביב האמונה בגאולה. 'כאשר בני ישראל יתאחדו וכולם ידברו אודות משיח – ימשיכו ברצון השם יתברך את הגאולה השלמה על-ידי משיח גואל-צדק במהרה בימינו" (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 033).

הוא המשיל את דורנו לאדם המטפס על הר גבוה, וכבר מתקרב לראש ההר. מטפס הרים נדרש לעמוד בכמה תנאים: עליו להיות בעל-יכוח; עליו לדעת את הדרכים; בגדיו צריכים להיות מתאימים. לנו אין התנאים האלה. עלינו לטפס אפוא במסירות-נפש. כבר קרובים אנו לפסגה, אך תשושים מגודל המאמץ. עתה יש להגביר את כל הכוחות ולעבור את השטח הקטן שעוד נותר (שם עמ' 613).

ועוד דמיון למטפס הרים: במצב כזה, כל עשב, ענף או אבן – יקר הוא; שכן אפשר להיאחז בו, ביד, בגוף או ברגל. כמירכך יש צורך דחוף באור, כדי לראות במה אפשר להיאחז, וכשמאיר אור – יקר הוא ביותר. אף אנו צריכים לייקר ביותר כל דבר טוב. יש צורך דחוף באור להאיר – היינו בלימוד ובהרבת התורה (שם עמ' 613).

"עומדים אנו על סף הגאולה, ויש להתחזק, כדי שלא להחמיץ את הזמן בתרדמה (באשמורת הלילה האחרונה, קודם שמאיר היום, מתחזקת השינה, כידוע). כאשר פוגשים יהודי, יש לומר לו: שמע-נא, אחי, אל תירדם לפני שמאיר היום! עוד מעט-קט, כאשר יגיע אור היום, תתחרט על כך" (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 713).

על סף הגאולה

הרבי מליובאוויטש הסביר מדוע לפנים היה נהוג למנות עשרה למניין בעזרת הפסוק (תהילים כה, ט) "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך, אשתחוה אל היכל-קודשך, ביראתך" (מובא בספר הפרדס לרש"י סימן צט); ואילו בדורות אלה נהוג לומר פסוק אחר (תהילים חח, ה) "הושיעה את עמך וברך את נחלתך, ורעם ונשאם עד העולם" (מובא בקיצור שולחן-ערוך סימן טו סעיף ג).

בדורות הראשונים, הסביר הרבי, בחרו בפסוק המתאים לתפילה בבית-הכנסת, פסוק המדבר על הכניסה לבית-ה'; אולם בדורות האחרונים, כאשר אנו מתקרבים לביאת המשיח, הרי הדבר הראשון שמוציאים אנו לומר, בהתאספנו בבית-הכנסת לתפילה, הוא תפילה לגאולה – "הושיעה את עמך!"

אך אם בכל הדורות זו הייתה תפילה וציפייה בלבד, עכשיו הגאולה היא כבר מציאות ודאי! העומדת על סף הדלת ממש, וכפי שאמר הרבי: "בוודאי ובוודאי ללא כל ספק וטק-טקא שכבר הגיע זמן הגאולה... עומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה" (שבת פרשת בלק תנש"א). ויהי רצון שבניסן זה נזכה לגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש.

הקרש...", ואת פשר הוראתו להתפלל מתוך הסידור דווקא...

החורף בא. סופות שלגים השתוללו בחוץ. בני-האדם התהלכו ברחובות לבושים במעילי פרווה עבים. יום אחד חזר שלמה לביתו לאחר יום העבודה, פשט את מעילו הכבד, והניחו מבלי משים על מיטת התינוק העומדת בצד החדר.

הוא ישב לסעוד את ארוחת הערב, ולאחר שאכל מעט קם להביט בתינוק הישן. והנה... שוד ושבר: המעיל כיסה את פניו של התינוק וחסם את דרכי הנשימה שלו. עתה הוא שוכב כחול כולו, בלי רוח-חיים.

שלמה ואשתו היו המומים. האישה התעשתה מיד ורצה להזעיק את הרופא. כרוח סערה רצה בין הבתים, ובהגיעה אל בית הרופא זעקה: "אנא, בוא להציל את בננו!". הרופא הכין את תיק מכשיריו ותרופותיו ויצא לעבר ביתה, בעוד היא מנסה להאיץ את קצב ההליכה שלו.

בבואם אל הבית הופתעו האישה והרופא למצוא את שלמה יושב ומשתעשע עם התינוק, לקול צחוקו המתגלגל של הפעוט. לרגע חשה האם כאילו היא שרויה בחלום. גם הרופא התקשה להבין את המתרחש. רק לאחר שנגרעו מעט החל האב לספר את מה שהתרחש:

"כאשר הייתי אצל הרבי ב'יחידות', בביקורי האחרון, ציווה עליי הרבי ללמוד בכל עת תנ"ך עם 'עברייטייטש'. מאז מקפיד אני על כך ולומד בכל יום פרק אחד או כמה פרקים.

"הערב, כאשר גיליתי את מה שאירע, ולאחר שאשתי יצאה להזעיק את הרופא, חשתי אומלל וחסר-אונים, ולא ידעתי את נפשי. אולם פתאום נזכרתי במה שלמדתי בתנ"ך לפני כמה ימים, על אלישע הנביא אשר החיה את בן השונמית.

"עלה בדעתי לעשות בדיוק כפי שמתואר בנביא. גהרתי מעל התינוק ונשפתי לתוך פיו, ועם זה זעקתי מקירות לבי לקב"ה כי יחיה את התינוק כשם שהחיה אלישע את בן השונמית. וברוך ה', התינוק חזר לחיים רענן ושמח, כאילו זה עתה קם משינה טובה..."

הרופא היה נרגש: "בלי ללמוד רפואה עשית בדיוק את מה שהיה צריך לעשות במצב הקריטי הזה". בני הזוג קלטו פתאום כמה גדול כוחה של אמונת צדיקים. בזכות אמונתו הפשוטה של שלמה בדברי הרבי וקיום הוראתו, ניצל התינוק.

(לרגל יום הולדת הרבי מהר"ש, בב' באייר תקצ"ד)

השליחות האחרונה עדיין נמשכת

מנקודת מבט ייחודית. "ככל שמתעמקים בנושא השליחות, חוזים בהתגלמות מובהקת של הצלחה", הוא אומר. "המייסד, הרבי, הוא דמות ראויה להערצה, מנהיג שדאג לכל יהודי בכל מקום בעולם. בנייהווג הולצברג היו חלק מהמעצמה הגדולה שנקראת שליחות".

הכוונה המקורית של ליאור אלפרוביץ' הייתה לכתוב את סיפורם של בנייהווג הרב גבריאל ורבקה הולצברג הי"ד, שליחי חב"ד במומביי שבהודו. ההתקפה על בית חב"ד לפני שלוש שנים, החזקת בנייהווג, הסוף הטרגי והצלחת הפלאית של הילד מוישי בידי המטפלת המסורה סנדרה - תפסו את תשומת ליבו של העולם כולו. ליאור רצה לגולל בספר את סיפורה של השליחות שנקטעה בדרך דרמטית כליכך.

המחדל הגדול

ככל שצוללים לדרמה שהתחוללה בבית חב"ד מתרבים סימני השאלה: מה קרה שם בשעות הגורליות? מי באמת ירה בקרבנות? ואיך מוישי הקטן ירד כמה קומות בלי שנפגע? "הגילוי המרכזי בספר עוסק בהתנהלות הכוחות ההודיים", מסביר אלפרוביץ'. "מלבד האדישות, אפילו צוות משאומתן לא היה להם".

אבל התוצאה הסופית היא ספר שמספר למעשה את סיפורה של חסידות חב"ד. עליידי סיפור חייהם של בנייהווג הולצברג הקורא מתוודע לשורשיה של חב"ד ולאורח המחשבה שלה, לדמותו של הרבי מליובאוויטש, לחינוך לערכי השליחות, ולשאיפה לעשות את העולם ראוי לביאת המשיח. כל זה מקופל ב־350 העמודים של השליחות האחרונה, בהוצאת אחוזת בית.

חזרה לסיפורים של סבא

אלפרוביץ' נולד ומתגורר בעפולה. הוא גדל בבית מסורתי, וכבר בצעירותו החל לשמור תורה ומצוות. "המסמך היהודי הראשון שקראתי היה 'שיחת השבוע'. בכל שבת הייתי קורא את הגיליון, וזה היה לוקח אותי לסיפורים של סבא, שבא ממשפחה חב"דית", הוא אומר.

אלפרוביץ', חוקר שואה ומרצה במרכז הבין תחומי בהרצליה, מגולל את סיפור השליחות

הקצין סגר מעגל

הספר מתאר, שלב אחר שלב, את האירוע משלושה מוקדים: מומביי, ניו יורק (מקום מגוריו של הרב גבי), ועפולה (מקום מגוריה של רבקה).

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

פינת ההלכה

התאמת הפרשיות

שאלה: מה יעשו הנוסעים מהארץ לחו"ל ולהפך בשבועות האלה, שבהם נקראות בחו"ל פרשיות אחרות מאלה הנקראות בארץ?

תשובה: בשבת שעברה קראנו בארץ את פרשת שמיני, ואילו בחו"ל זה היה יום טוב 'אחרון של פסח', ונקראה בו קריאת החג. לכן יקראו בחו"ל בשבת הקרובה את פרשת שמיני, ואצלנו - את תזריע מצורע. הפער הזה ימשך עד שבת (כ"ז באייר), פרשת בחוקותי אצלנו, שבה יקראו בחו"ל את שתי הפרשיות בהר ובחוקותי.

בני חו"ל הבאים השבוע לארץ, אם הם שישה ויותר, יעשו מניין לעצמם ויקראו לכוהן את כל פרשת שמיני ועוד (לפחות) שלושה פסוקים מפרשת תזריע. לאחר מכן יקראו ללוי עד 'שלישי', וימשיכו כרגיל.

אם אין להם שישה למניין עצמאי, ראשי הציבור

שליחות אחרונה. אלפרוביץ' וספרו

"אגב הכתיבה, שנמשכה כשנתיים, נעשיתי אב לשלושה ילדים. זה גרם לי להתחבר רגשית למוישי ולהיכנס לעולמו של הילד הקטן, שחוה את הטראומה", הוא אומר.

הספר נדפס לא מכבר במהדורה שנייה. אלפרוביץ' אומר שהתגובות רבות ומגוונות: "רבים שקראו את הספר הודו כי לא הכירו כלל את העולם השלם שמאחורי בתי חב"ד הפזורים בכל פינה בעולם". תגובה מרגשת במיוחד קיבל מיהודי בן שמונים ושמונה, שבעבר שימש קצין בצבא האמריקני. סביו היו חסידי חב"ד, והספר גרם לו להיזכר בשורשי החסידיים.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הצינן' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'צינן' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

